

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתקנט

ערב שבת קודש פ' לך לך, יו"ד מ"ח ה'תשע"ג

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושתיים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"י שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

IN HONOR OF

Avrohom Yechezkel שיח' Wiener

On the occasion of his 3rd birthday and Upsherenish, 6 Cheshvan, 5773

AND IN HONOR OF HIS BROTHERS AND SISTERS שיחיו

DEDICATED BY THEIR PARENTS

Mr. & Mrs. Yitzchok Tzvi Hirsch and Miriam שיחיו Wiener

לעילוי נשמת

ר' שלמה ב"ר יוסף ע"ה קרמרמן

נפטר ביום ט' מ"ח ה'תשס"ח

ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת רבקה לאה בת יוכבד תח' קרמרמן

לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת

גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה

*

נדפס ע"י ילדיהם

ר' עמוס וזוגתו מרת רישא שיחיו נסים

ומשפחתם שיחיו

לעילוי נשמת

מרת חנה רבקה בת הרה"ח ר' אהרן ע"ה (תומרקין)

גודעוויטש

נפטרה ביום י"א מ"ח ה'תשס"ג

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י נכדה

הרה"ח ר' אהרן וזוגתו מרת אסתר שרה

ומשפחתם שיחיו בעגון

לזכות

החייל ב"צבאות השם" לוי יצחק שי'

ליום הולדתו החמישי לאויש"ט, ביום י"ג מ"ח,

ה' תהא שנת עת הגאולה

ולזכות אחיו

החייל ב"צבאות השם" מנחם מענדל שי'

ולזכות הוריו

הו"ח ר' יוסף חיים וזוגתו מרת הדס אסתר שיחיו אורן

*

נדפס ע"י זקניהם

הו"ח ר' ישראל וזוגתו מרת מזל שיחיו אורן

הו"ח ר' רחמים הכהן וזוגתו מרת ליליאן עליה שיחיו דזאק

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ח ר' מרדכי מאיר הכהן ע"ה

בן הרב חיים אלעזר הכהן ע"ה

בריסקי

נפטר אור לי"ד טבת ה'תשע"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בתו וחתנו

הרה"ח ר' מרדכי אברהם הכהן וזוגתו מרת רבקה לאה

ומשפחתם שיחיו כ"ץ

נדפס לעילוי נשמת ר' אפרים יונה ביר אורי אהרן יואל זיל זיסק

ולעני ר' אורי אהרן יואל ביר יוסף ארי' לייב זיל ופאולין רות ביר יצחק עיה

ולעני ר' יוסף ארי' לייב ביר משה באר זוג' מרת חשא ביר נטע אורי הכהן עיה

ולעני ר' מאיר ביר צבי עיה ולעני יוסף ביר ארי' עיה

ו'הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

דוד מלך ישראל חי וקיים! / משיחת ליל ז' מר-חשון התשמ"ז

7 זמן הגאולה

הלואי שהיו מצילים כל הכחות שנותנים / פרשת השבוע באור הגאולה

11 המעשה הוא העיקר

המעשית השמחה ד"זמן שמחתינו" על ובכל השנה כולה / הוראות למעשה בפועל

12 ניצוצות של משיח

ללכת "אל הארץ אשר אראך" בפשטות / לקט קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה

13 כתב יד קודש

שלשלת השלימיות / צילומים מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על ברכת עיוהכ"פ התשמ"ג

אומות גופא), נאך אין די לעצטע טעג פון גלות,
 ובנוגע צו אידן, א"ז מען נאך מוסיף - "ולכל בני ישראל בני
 אור במושבותם" (נאך זייענדיק אין מצרים),
 און נאך מערז "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מיניקותיך", אז
 נאך זייענדיק אין גלות, ווען "מלכים" און "שרותיהם" סאן אלץ וואס
 עס היינט אפ אין זיי, און סאן דאס בסבר פנים יפות, אז יעדער איד
 זאל זיין אין א אופן פון "לכבוד" תפארת", ווימאלד ער געהערט צו
 "ממלכת כהנים וגוי קדוש".
 וואס דאס (דער יחס הנ"ל פון אה"ע צו אידן) קומט דורך דעם וואס...
 אידן שטייען אין אזא אופן, אז ניס נאר וואס זיי זיינען ניס אראפגעפאלן
 פאר גוים און גוי'שקייט, נאר אדרבה זיי שטייען "בקומה זקופה",

להלן פענוח ההוספות שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בכתי"ק (באו בהדגשה):

בצילום שבעמוד 13, בסוף הקטע השני, תיקן כ"ק אד"ש מה"מ: ביז צום זיין ב"פלטרין של מלך".

שני קטעים אחר-כך תיקן: אין דעם זיינען נכלל אויך . .

בתחילת הצילום שבעמוד 14 הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ: כולל אויך גלייך דערנאך (אחישנה) דעם "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך".

בקטע הבא הדגיש תיבות "לאחד אחד", תיקן: דער אויבערשטער בעצמו נעמט. . און נעמט עם ארויס פון גלות.

שני קטעים אחר-כך הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ: דער ענין ואופן הגאולה . .

לקראת סוף העמוד הוסיף: אפילו זייער (דאלה שנוסו) לעבן . .

בתחילת הצילום שבעמוד 15 הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ הערה אחרי התיבה מצרים* וכתב בצד העמוד:

(* כי הגאולה עתה היא כימי צאתך מארמ"צ . .

לזכות הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחיו
 וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי שי' לאבקובסקי
 מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

דוד מלך ישראל חי וקיים!

מצינו במדרשי חז"ל שמלך המשיח הוא דוד המלך, ובלשון הידוע: "אישי צמח שמו הוא דוד בעצמו", ועד כדי כך, שגם בזמן הגלות "דוד מלך ישראל חי וקיים" • ואין הכוונה לומר ש"חי וקיים" לעולם הבא, אלא ש"חי וקיים" גם עתה, ולא עוד, אלא ש"חי וקיים" בתור "מלך ישראל"! • משיחת ליל ג' כ' לך לך, ז' מ"ח ה'תשמ"ו - בלתי מוגה

מזבח לה" (סיום וחותרם שיעור חומש היום) - "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית, שנאמר⁷ ויבואו כל זקני ישראל אל המלך חברונה ויכרות להם ברית בחברון אשר לפני ה'⁸."

ב. [. . .] והנה, ענינו של המזבח השלישי ("מקום שהמליכו בו את דוד") קשור גם עם הגאולה העתידה לבוא ע"י משיח צדקנו:

מלכות דוד היא מלכות נצחית, "עד עולם" - כפס"ד הרמב"ם⁹: "כיון שנמשח דוד זכה בכתר מלכות, והרי המלכות לו ולבניו הזכרים עד עולם, שנאמר¹⁰ כסאך יהי נכון עד עולם", "מלכי בית דוד הם העומדים לעולם. . . אבל אם יעמוד מלך משאר שבטי ישראל, תפסק המלכות מביתו"¹¹, מכיון שעיקר ענין המלכות שייך לבית דוד.

ולכן, גם בגאולה העתידה לבוא, גאולה

א. בפרשתנו מסופר¹: "ויאהל אברם ויבוא וישב באלוני ממרא אשר בחברון ויבן שם מזבח לה", ויש ללמוד הוראה מכך:

ובהקדמה - שמצינו בפרשתנו שלפני שבנה אברהם מזבח בחברון, בנה עוד מזבחות (ג' מזבחות, ולגירסא אחרת² - ד' מזבחות), ולא עוד, אלא שבניית כל מזבח היתה לשם כוונה מיוחדת, כדלהלן.

המזבח הראשון: "וירא ה' אל אברם ויאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת ויבן שם מזבח לה"³ - "על בשורת הזרע ועל בשורת ארץ ישראל"⁴, המזבח השני: "ויעתק משם ההרה גו' והעי מקדם ויבן שם מזבח לה"⁵ - "כדי שינצלו בניו מאנשי העי"⁶, והמזבח השלישי: "ויאהל אברם ויבוא וישב גו' בחברון ויבן שם

1) ראה תו"ש פרשתנו יב, ח (אות קכד). וש"נ.
2) יב, ז.
3) פרש"י עה"פ. וראה ב"ר פרשתנו ספל"ט.
4) שם, ח.
5) מדרש הגדול פרשתנו יג, יח (ע' רלא). וראה ב"ר שם.
6) ש"ב ה, ג.

7) מדרש הגדול שם.
8) ח"א קכב, רע"ב - במדרש הנעלם.
9) הלכות מלכים פ"א ה"ז.
10) ש"ב ז, טו.

שלימות הארץ כחלית - גאנץ ארץ ישראל לגבולותיה, כולל אויך, דעם
"כי ירחיב ה' את גבולך".
זוזאמען מיט שלימות העם - אז קיין איד (אפילו ניט קיין איין
איינציקער) וועט ניט בלייבן ה"ו אין גוי'סקייט און גלות, ווארום
"ואחם תלוקסו לאחד אחד בני ישראל", אז דער אויבערשטער אליין נעמט
אן יעדער אידן פאר זיין האנט און נעמט ארויס פון גלות,
און אין א אופן, אז דער אויבערשטער גייט מיט אים זוזאמען
- "את שבתך",
וואס דאס איז דאך דער ענין הגאולה, ביז צו שלימות הגאולה,
אין כל ענינים אלו - אין א אופן פון "אחישנה", זעלשון הרמב"ם⁶⁰
- "מיד".
ס. און צורן דעם וואס מען וועט זיך פירן ע"פ הוראת ההורה צו שטייען
מיט א חוקף אויף ניט אנדירן דעם בטחון פון ארץ ישראל - וועלן במילא
בטל ווערן די אלע ענינים בלתי רצויים (בדוגמת ווי חשובה עילאה, וואס
אין חשו"ע איז (מלכחחילה) ניטא קיין ארט אויף ענינים בלתי רצויים),
אז מ'וועט ניט דארפן נוצן די כלי נשק, ווארום די ידיעה אז
מען האט די כלי נשק איז דאס אליין וועט פועל'ן אז "הפול עליהם
איכחה ופחד", ווארום וויבאלד אז מען טוט דאס (דעם האלפן די כלי
נשק וכו') ניט מצד "כוחי ועוצם ידי" נאר מצד דעם ציווי פון
אויבערשטן -
איז כטעה אז דאס איז "בגדול זרועך" (פון דעם אויבערשטן),
איז "ידמו כאבן", כאבן כפשו,
און נאך מער: "בשבעה דרכים ינוסו לפניך", ובמילא וועט דאס
ניט אנדירן אפילו זייער לעבן (וויבאלד אז "ינוסו"),
ווארום וויבאלד מען פירט זיך ע"פ הוראת התורה וואס "דרכי"
דרכי נועם וכל נתיבותי שלום", וועלן אלע ענינים זיין בדרכי נועם
ובדרכי שלום,
ביז אז דאס וועט בריינגען שלום אויך אין וועלט (צווישן די

המלך, כאמור, שמלכות דוד היא "עד עולם", (ב) ל"קידוש לבנה" – "שהם (בני) עתידים להתחדש כמותה"²⁴, בגאולה העתידה לבוא ע"י דוד מלכא משיחא!

אמנם, ביום שני ו' מר-חשוון עדיין לא באה הגאולה... אבל אעפ"כ, מונח על השולחן "סידור", וכשמדפדים ב"סידור", מוצאים שבקידוש לבנה, שמהדרים לעשותו במוצאי-שבת²⁵ (ובנדוד"ד – בקידוש לבנה במוצאי-שבת) – אומרים: "שהם עתידים להתחדש כמותה", וממשיכים לומר: "דוד מלך ישראל חי וקיים" – לא רק בשעה שאומרים זאת במוצאי-שבת בעת קידוש-לבנה... כי אם גם בימים שלפנ"ז, גם ביום שני זה... מן הרגע הראשון שבו נעשה דוד "מלך ישראל", עד סוף הדורות!

ונמצא, שהמזבח שבנה אברהם אבינו בחברון, "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית" – קשור עם ענין הנצחיות דמלכות דוד, "עד עולם", ובאופן של כריתת ברית ("ושם כרתו ברית"), היינו, שבני כרתו ברית עם דוד המלך שימלוך עליהם עד עולם, עד לגאולה העתידה לבוא ע"י דוד מלכא משיחא.

ג. עפ"ז יש ללמוד הוראה נפלאה מהמזבח השלישי שבנה אברהם אבינו בחברון, "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית" – שכל עניני העבודה (כללות ענין המזבח והקרבנות בעבודת האדם) בזמן הגלות צריכים להיות קשורים וחדורים עם תוכן הענין דמלכות דוד, דוד מלכא משיחא.

והענין בה:

כתב הרמב"ן²⁶: "אמרו בספרי²⁷... אע"פ

(24) סנהדרין מב, א. רמב"ם הל' ברכות פ"י הט"ז.
 (25) מס' סופרים רפ"ב. טושו"ע אר"ח סתכ"ו ס"ב. וראה פרע"ח שער יט פ"ג.
 (26) אחרי יח, כה.
 (27) עקב יא, יז-יח.

נצחית, גאולה שאין אחרי גלות¹² – תהי המלכות של בית דוד, כפס"ד הרמב"ם¹³ "המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד ליושנה לממשלה הראשונה", "יעמוד מלך מבית דוד"¹⁴, וכפי שמאריך הרמב"ם¹³ ע"ד הקשר ד"שני המשיחים, משיח הראשון שהוא דוד... ומשיח האחרון שעומד מבניו כו"¹⁵, ובלשונו בפירוש המשניות¹⁶: "מבית דוד ומזרע שלמה בלבד", ולא עוד, אלא שמצינו במדרשי חז"ל שמלך המשיח הוא דוד המלך: "דוד שמי"י¹⁷ ("דוד בעצמו"¹⁹), ובלשון הידוע²⁰: "איש צמח שמו הוא דוד בעצמו".

ועד כדי כך, שגם בזמן שבינתיים, בזמן הגלות – "דוד מלך ישראל חי וקיים", כפי שאומרים ב"קידוש לבנה"²¹,

וכמדובר כמ"פ שאין הכוונה לומר ש"חי וקיים" לעולם הבא – דאם-כן: (א) אין זה ענין מיוחד אצל דוד המלך, שהרי "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא"²², (ב) אין זה ענין השיך ל"קידוש לבנה"...

הכוונה היא, איפוא, ש"חי וקיים" גם עתה, ולא עוד, אלא ש"חי וקיים" בתור "מלך ישראל", הכולל את כל בני, "ראשיכם שביטיכם... טפכם נשיכם... מחוטב עציך עד שואב מימין"²³, ולכן, שיך הדבר (א) לדוד

(12) שם ה"ט.
 (13) מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר - פסחים קטז, ב. ועוד.
 (14) שם רפ"א.
 (15) שם ה"ד.
 (16) ראה גם שיחת צום גדלי' סי"ב.
 (17) סנהדרין ר"פ חלק יסוד ה"ב. וראה לקו"ש ח"י"ח ע' 211 הע' 90. וש"נ.
 (18) ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד.
 (19) פני משה שם.
 (20) נוסח "סדר הושענות" להושר"ר.
 (21) ר"ה כה, א.
 (22) סנהדרין רפ"א. רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ה.
 (23) ר"פ נצבים.

שלושת השלימות

בקשר עם הבטחת הקב"ה לאברהם אבינו בפרשתנו "לזרעך נתתי את הארץ הזאת", הננו מביאים בזאת צילום נדיר ומיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על ברכתו בערב יוה"כ פ' ה'תשמ"ג, אותה הגיה בחודש תשרי ה'תשמ"ז (פענוח הכתי"ק בסוף עמוד 15. השיחה נדפסה בלקו"ש חכ"ט ע' 301 ואילך)

ח. און אויך אין די לעצטע רגעים פון גלות איז מ'זאגט, לא ינום ולא יישן שומר ישראל⁵³, און ער היט אידן בכל מקום שהם, וואו נאר א איד געפינט זיך, ועאכונ"כ די אידן וואס געפינען זיך אין ארצנו הקדושה, וואס זיי האבן אויך דעם זכות נוסף פון (דעם וואס זיי געפינען זיך אין אן ארט וואס) אוירה סהור און גושה סהור, ביז צו "פלסריין של מלך". אז מען וועט זיך האלטן בא חורה בשלימותה, צו מקיים זיין אלץ וואס שטייט אין חורה, כולל אויך דעם ציווי החורה אז מען טאר ניש אנרירן דעם בסחון פון א אידישן ישוב, וואס דער דין איז אפילו בנוגע צו אידישע ישובים אין חוץ לארץ. ועאכונ"כ אז מ'טאר ניש אנרירן דעם בסחון פון ארץ ישראל (וואס אין דעם איז נכלל אויך די ערסער וואס זיינען ניש אין די גבולות פון ארץ ישראל, וויבאלד אז דאס איז נוגע צום בסחון פון ארץ ישראל), וואס דעריבער וועט מען זיכער אנהאלטן, ובחוקף, די אלע חלקים פון ארצנו הקדושה וואס דער אויבערשטער האט שוין אומגעקערט צו אידן, ובפרט אז ער האט זיי אומגעקערט דורך ניסים גלויים און דורך דעם וואס מ'וועט זיך האלטן בא שלימות החורה, כולל אויך דעם ציווי החורה (הנ"ל) צו האלטן זיך בא שלימות הארץ בנוגע צו די חלקים פון ארץ ישראל וועלכע מ'האט שוין באקומען פון דעם אויבערשטן, וועט דאס צו היילן נאכמער די גאולה וואס דאן וועט מען האבן

ללכת "אל הארץ אשר אראך" בפשטות

ובפרט ובהדגשה בדורנו זה – דרא דעקבתא דמשיחא, שבא לאחרי ריבוי העבודה (ד"לך גו"ם) מתוך מסירת נפש בכל הדורות שלפני זה (עד לזמן אברהם), כולל גם בהעבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל",

וכעת כבר נסתיים הכל, כפי שכ"ק מו"ח אדמו"ר אמר שצריך רק "לצחצח את הכפתורים", וצריך להיות רק "עמדו הכן כולכם" – ללכת "אל הארץ אשר אראך" בפשטות, ושם גופא – בירושלים עיר הקדש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי, עד לתוך קודש הקדשים.

(משיחת ש"פ לך לך י"ג מרחשון ה'תש"נ - מוגה)

בפ' לך לך – מודגש כללות ענין הגאולה

ומפ' נח באים מיד לפ' לך לך – שבה מודגש כללות ענין הגאולה, כפי שמבאר אדמו"ר מהר"ש [שהשנה היא שנת המאה להסתלקות-הילולא שלו] בא' ממאמריו, שבאותיות הכפולות (ובענינו – כ"ף סופית, "לך") מרומז ענין הגאולה, וגם כללות ענין הכפל – "לך" (ב"פ) – מרמז על ענין הגאולה (ומכיון שמאמר זה נדפס כבר – יכולים לראות את ביאור הענינים בזה).

זאת אומרת, שנוסף לזה שכללות השנה כולה היא שנה מבורכת בכל הענינים, יהי' בשנה זו גם ענין הגאולה [. . .] במהרה בימינו ממש.

(משיחת א' דר"ח חשוון ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

תקופת ההכנה לגאולה נשלמה כבר בתכלית

ויהי רצון שנזכה תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה – שכבר עבר "זמנה", ועד ש"כבר כלו כל הקיצין", כולל גם תקופת ההכנה לגאולה, שנשלמה כבר בתכלית, עד כדי כך שגם הכפתורים הינם בשלימות, כך שתיכף ומיד צריך להיות ה"לך לך" . אל הארץ אשר אראך", ובאופן ד"קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה" – עוד לפני קריאת התורה דמנחה, לפני המשך ההתוועדות ברגע שלאחרי רגע זה, אלא דוקא תיכף ומיד – ממש ממש ממש!

(משיחת ש"פ לך לך י"א מרחשון ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

שאני מגלה אתכם מן הארץ לחוצה לארץ, הי מצויינין במצוות שכשתחזרו לא יהיו עליכם חדשים . . . וכן אמר ירמיה' ²⁸ הציבי לך ציונים, אלו המצוות שישראל מצויינין בהם . . . כדי שלא יהיו חדשים עלינו כשנחזור לארץ, כי עיקר כל המצוות ליושבים בארץ ה'".

כלומר, קיום המצוות בזמן הגלות אינו אלא בבחינת "ציונים" (סימנים) לקיום המצוות בשלימות – בגאולה העתידה, שאז יהי' קיום המצוות "כמצות רצונך" ²⁹.

ומכיון שכן, מובן, שכאשר יהודי מקיים מצוה בזמן הזה, הרי (בד בבד עם קיום המצוה מפני ציווי הקב"ה, "אשר קדשנו במצוותיו וצונו", הרי) בידעו שציווי הקב"ה על קיום המצוות בזמן הגלות הוא בבחינת "ציונים", "כדי שלא יהיו חדשים עלינו כשנחזור לארץ" – אזי קיום המצוה הוא מתוך תשוקה וגעגועים לזמן שבו יזכה לקיים מצוה זו בתכלית השלימות, "כמצות רצונך", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

והא בהא תליא: ככל שמוסיפים במעשינו ועבודתינו בזמן הגלות באופן ד"ציונים", מקרבים וממהרים את קיום המצוות "כמצות רצונך" בגאולה האמיתית והשלימה – כפס"ד הרמב"ם ³⁰ שע"י הוספת "מצוה אחת" (מחשבה אחת, דיבור אחד, ועאכו"כ מעשה אחד), "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

וענין זה מרומז בסיום שיעור היומי – המזבח השלישי שבנה אברהם אבינו בחברון, "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית":

המזבח השלישי הוא סיום וחותם ענין המזבחות שבנה אברהם, ומכיון שכן, מתבטא

(28) ירמיה' לא, כ.

(29) ראה תר"ח ר"פ ויחי. המשך וככה תרל"ז פי"ז ואילך, ועוד.

(30) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(31) כנ"ל סי"ז בהשיחה – התוועדויות תשמ"ו ח"א

בו כללות ועיקר ענין העבודה ³¹.

וזהו הענין דבניית מזבח השלישי בחברון, "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית" – להורות שכל עניני העבודה דכאו"א מישראל (ענין המזבח והקרבתו בעבודה הרוחנית), הן בלימוד התורה וקיום המצוות, והן בעניני הרשות, "כל מעשיך יהיו לשם שמים", ו"בכל דרכיך דעה", (שגם ענינים אלו הובאו להלכה בשו"ע ³²), **סיומם וחותמם** (עיקרם) – בביאת דוד מלכא משיחא (המזבח שבחברון, "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית"), שאז יהיו כל עניני העבודה בתכלית השלימות, "כמצות רצונך".

ומכיון שכן, הרי גם העבודה בזמן הגלות צריכה להיות חדורה בענין זה – כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתשוקה וגעגועים לגאולה האמיתית והשלימה.

ד. ויומתק יותר – שמזבח השלישי קשור גם עם ביהמ"ק השלישי:

נתבאר לעיל שענינו של ה"מזבח" (שעיקרו – הקרבנות שמקריבים עליו) קאי על כללות עבודת האדם. אמנם, נוסף לזה, הרי אין ענין יוצא מידי פשוטו – שעיקרו של המזבח הוא: המזבח שבבית המקדש, ובלשון הרמב"ם ³³: "כיון שנבנה המקדש בירושלים, נאסרו כל המקומות לבנות בהן בית לה' ולהקריב בהן קרבן . . . אלא בירושלים בלבד ובהר המור', שבה נאמר ³⁴ ויאמר דוד זה הוא בית ה' האלקים וזה מזבח לעולה לישראל".

ועפ"ז, יש לומר, שג' המזבחות שבנה אברהם הם כנגד ג' מזבחות דג' בתי-מקדשות.

ע' 523 ואילך.

(32) משלי ג, ו. אבות פ"ב מ"ב. וראה רמב"ם הל' דעות ספ"ג. טושו"ע או"ח סרל"א. וש"ע אדה"ז שם סקנ"ו ס"ב. וראה לקו"ש ח"ג ע' 907, 932, ועוד.

(33) הל' ביהב"ח פ"א ה"ג.

(34) דה"א כב, א.

ובהתאם לחילוקי הדרגות בבתי-המקדשות – ישנם גם חילוקי דרגות במזבחות שבהם. ובהקדמה:

בנוגע למזבח – כותב הרמב"ם³⁵: "המזבח מקומו מכוון ביותר... שנאמר זה מזבח לעולה לישראל... ונאמר בדברי הימים³⁶ ויחל שלמה לבנות את בית ה' בירושלים בהר המוריא אשר נראה לדוד אביו אשר הכין במקום דוד בגרן ארנן היבוסיא" (ככל שאר פרטי בנין ביהמ"ק שהיו באופן ד"מיד ה' עלי השכיל³⁷). וממשיך הרמב"ם³⁸: "ומסורת ביד הכל שהמקום שבנה בו דוד ושלמה המזבח... הוא המקום שבנה בו אברהם המזבח ועקד עליו יצחק, והוא המקום שבנה בו נח כשיצא מן התיבה (כפי שקראנו ביום השבת דמיני' אזלינן)... ובו הקריב אדם הראשון קרבן כשנברא, ומשם נברא, אמרו חכמים³⁹ אדם ממקום כפרתו נברא" (ולהעיר, שכל פרטים אלו הובאו להלכה בספר שענינו "הלכות הלכות"⁴⁰).

ומובן, שענין זה הוא **בשוה** בכל בתי-המקדשות – כפי שממשיך הרמב"ם⁴¹ בנוגע ל"מזבח שבנו בני הגולה", בבית שני, ש"שלשה נביאים עלו עמהם מן הגולה, אחד העיד להן על מקום המזבח כו".

אבל לאידך, כשם שבנוגע לכללות בית המקדש ישנם חילוקי דרגות [שכן, לאחר כל העילויים דבית ראשון שבנה שלמה, הרי נאמר⁴² "גדול יהי כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", ומבואר בגמרא⁴³ דקאי על בית שני,

(35) שם רפ"ב.

(36) ב' נ, א.

(37) דה"א כח, יט.

(38) שם ה"ב.

(39) ב"ר פי"ד, ח.

(40) ראה לקו"ש ח"ט ע' 143 ואילך.

(41) שם ה"ג-ד.

(42) חגי ב, ט.

(43) ב"ב ג, סע"א ואילך.

ועאכו"כ בית שלישי, "מקדש אדני-כוננו ידיך"⁴⁴, "בנינא דקוב"ה"⁴⁵, שיהי' בתכלית השלימות]. הרי מובן, שכן הוא גם בנוגע למזבח, שתכלית השלימות דמזבח היא – מזבח השלישי בביהמ"ק השלישי.

וענין זה מרומז, כאמור, במזבח השלישי שבנה אברהם בחברון – להורות שכללות ענין העבודה (סיום וחיותם ענין המזבחות דאברהם) צריכה להיות מתוך תשוקה וגעגועים לשלימות העבודה, כאשר יהי' ענין המזבח בתכלית השלימות – בביהמ"ק השלישי.

ה. וכאמור, ככל שמוסיפים ומרבים במעשינו ועבודתינו בזמן הגלות – מקרבים וממהרים את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ובפרט כאשר מוסיפים בעניני העבודה שלמדים משיעור חומש דיום שלישי פ' לך-לך, ובמיוחד סיומו וחיותו, ע"ד המזבח שבנה אברהם בחברון, "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית" – שע"י מקרבים וממהרים את הזמן שבו רואים במוחש, בפועל ובגלוי, את קיומה של כריתת הברית דבנ"י עם דוד המלך, "דוד מלך ישראל חי וקיים", דוד מלכא משיחא,

ולא רק בתור "מלך ישראל", כי אם גם בתור מלך על כל העולם כולו, כפס"ד הרמב"ם⁴⁶ שמלך המשיח "יתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד, שנאמר⁴⁷ כי אז אהפוך על עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' לעבדו שכם אחד", "והיתה לה' המלוכה"⁴⁸.

(44) בשלח טו, יז ובפרש"י.

(45) ראה זח"א כח, א. ח"ג רכא, א.

(46) הל' מלכים ספי"א.

(47) צפנ"ג, ט.

(48) עובדי' א, כא.

לפרסם ולהכריז על המשכת השמחה ד"זמן שמחתינו" על ובכל השנה כולה

המורם מכל האמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקר":

[. . .] לפרסם ולהכריז אודות **השמחה** – המשכת השמחה ד"זמן שמחתינו" על ובכל השנה כולה, שמחה גלוי', באופן הנראה ונגלה לעיני בשר, ובתור התחלה – בהתוועדות זו ביום הש"ק ("ביום שמחתכם אלו השבתות"), במקום קדוש, מקדש מעט: בית-כנסת ובית-מדרש, ובמעמד הציבור, "ברוב עם הדרת מלך", ובפשטות – לא רק הדיבור בענין השמחה, גם לא רק שירה, ומחיאית כפים כו', אלא (גם) ריקוד ברגלים, ובאופן שהרגלים מנשאים את כל הגוף, עד ל"נשא את ראש"^{*}.

(משיחת ש"פ לך לך ח' מר-חשוון ה'תשמ"ח - מוגה)

נעשה הריקוד), מגביהים גם את החלקים העליונים, עד להראש.

[. . .] וכאמור, ריקוד זה הוא בתור התחלה, והעיקר שהשמחה והריקוד נמשכים על **ובכל** השנה כולה, שמחה אמיתית. ע"פ תורת-אמת (ופשיטא – לא באופן ד"מצות אנשים מלומדה", ח"ו), היינו, לא רק ברגעים אלו, אלא גם במשך כל השנה, "ברית עולם". ועוד והוא העיקר – שמריקוד זה נרקוד לקבלת פני משיח צדקנו, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, בבית המקדש, עד לקדש הקדשים.

(* בסיום חלק זה דהשיחה – עמד כ"ק אדמו"ר שליט"א מלוא קומתו, ורקד על מקומו משך זמן רב, בשמחה גדולה ועצומה. המו"ל.

[מהשלמות לשיחה זו (הנחה בלתי מוגה): כלומר, לא מספיק להשאר לישיב במקום, ולרקוע ברגלים (אף שגם אז חודרת השמחה בכל הגוף, עד לרגלים), אלא יש צורך בריקוד בעמידה דוקא, שאז, פועל הריקוד הגבהת כל הגוף, עד להגבהת הראש.

וע"ד האמור לעיל אודות מעלת הגשמיות דוקא, תחתון שאין תחתון למטה ממנו – שע"י הגבהת החלק התחתון, ובנדו"ד, העקב שברגל (שעל ידו

מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה **קדנר**

נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

יכסה ארץ וערפל לאומים", אבל זה לא נוגע בבני ישראל – ויתרה מזה "ועליך יזרח ה"²,
 "ה' שומרך ה' צלך על יד ימינך יומם השמש לא יככה וירח בלילה"³

ואדרבה: מכיון ש"מלכויות מתגרות אלו באלו" באופן כה פראי שלא הי' לעולמים, לכן
 "צפה לרגלו של משיח"⁴ –

הרי ע"י שמחה מחזקים ביותר את הבטחון בהקב"ה, ש"לא ינום ולא יישן שומר
 ישראל"⁵, ובענין ד"צפה לרגלו של משיח", וב"אחכה לו בכל יום שיבוא".

זהו גופא, ה"אחכה לו בכל יום שיבוא" – הבטחון בהקב"ה, שיביא את משיח בקרוב
 ממש – מגדיל עוד יותר את השמחה, ביתר שאת וביתר עוז.

ב. וענין נוסף בזה:

מספרים על אחד מצדיקי פולין כאשר עוד הי' בקטנותו ממש – ד"בוצין בוצין מקטפי'
 ידיע"⁶ – שבזמן שמנעו מאיתו תפוח, אמר ברכת "בורא פרי העץ" ועי"ז הכריח לתת לו את
 התפוח.

ובנוגע לעניינינו: על ידי זה גופא שיהודים ישמחו בשמחת הגאולה, מצד הבטחון
 שהקב"ה יביא את המשיח בקרוב ממש – הרי זה גופא, כביכול, יביא את הקב"ה, אבינו
 שבשמים, למלאות מהר יותר (אחישנה) את משאלות לבבם של ילדיו.

ג. פשוט שכל זה אינו כלל וכלל הענין דדוחק את הקץ – כיון שלא מדובר כאן אודות
 קבלה מעשית, השבעת מלאכים וכיו"ב,

אלא – אודות לימוד תורה וקיום מצוות בשמחה ובהוספה, כולל גם ופשיטא –

לחשוב על פירוש המילות כפשוטו, כשעומד לפני הקב"ה ומבקש מאיתו: ותחזינה עינינו
 בשובך לציון ברחמים, וכן – את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח – ולכוון לכך באמת.

ואזי – ישאל את עצמו ("א פרעג טאָן באַ זיך אליין"): מה עשיתי היום בנוגע לזה?

(משיחת ש"פ לך לך, ח' מ"ח ה'תשמ"א - מוגה (לקו"ש ח"כ ע' 384))

(5) תהלים שם, ד.

(6) ברכות מח, א.

(2) ישע"י ס, ב.

(3) תהלים קכא, ה-ו.

(4) ב"ר פמ"ב, ד.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי

מו"ל כתי הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה
 נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

הלואי שהיו מנצלים כל הכחות שנותנים

[. . .] מזה ישנה הוראה לכאו"א:

הקב"ה מצוה לכל יהודי (ע"י אברהם אבינו): "לך לך מארצך וממולדתך מבית אביך אל
 הארץ אשר אראך", צא מעצמך ומד' אמות שלך, מארצך ומולדתך וביתך, וצא לפעול ולשנות
 את העולם שיתנהג כפי רצונו של הקב"ה, ע"י הפצת היהדות, תורה ומצוות לכל היהודים
 שאתה יכול להגיע אליהם, ובכלל – טוב ויושר לכל באי עולם!

טוען היהודי: ע"י הירידה בעולם – אפשר לכאורה לגרוע בשלימות עבודתו לה', למה
 הוא צריך לירד – מוטב שיתיישב ללמוד יותר תורה לעצמו, ולקיים מצוות בהידור?!

אומר הקב"ה בתורתו – אדרבה: דוקא ע"י היציאה "מארצך גו" לפעול בעולם, יהי'
 "אראך" – שיגלה מהותו ומציאותו האמיתית של יהודי, ומקבל ע"ז כחות יותר נעלים ממה
 שיש לו כשהוא בפני עצמו [למעלה עוד יותר מהדרגא דאברם, שכל הנעלם מכל רעיון]!

באם ציווי זה ישנו ליהודים בכל הדורות, על אחת כמה וכמה בדורנו זה – שיש לנו
 ההוראה מפורשת מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שלכל אחד ואחת מהדור ישנה השליחות
 דהפצת היהדות, "לך לך מארצך גו" – לצאת לעולם, בכל קצוי תבל, עד לפינה נדחת, להפיץ
 שם תורה ומצוות ויהדות, כולל ובמיוחד – הפצת המעיינות (דפנימיות התורה) חוצה.

שואל הוא: מוטב שישאר לשבת בארצך, מולדתך ובית אביך, ששם למד ולומד נגלה
 וחסידות, מתפלל בכוונה ומקיים מצוות בהידור – מלצאת בשליחות למקום חדש, שיש
 נסיונות חדשים, ועד למקום שאינו יודע כלל איזה מקום הוא זה – רק עתה צריך להראות
 לו ("הארץ אשר אראך")?!

למה צריך לצאת להתעסק עם אחרים – כשיכול להשאר סגור בד' אמות שלו ולהתעסק
 עם עצמו?!

הורה נשיא דורנו שלא זו הדרך כלל. ואמר בפירוש שלכל אחד ואחת יש החוב וזכות
 ואחריות לצאת לשליחות הנ"ל! ולא סתם לצאת י"ח ולעשות טובה ולעזור לשני כשבא
 אליו וכו' – אלא הוא צריך בעצמו לצאת ולחפש יהודים לעזור להם בגשמיות וברוחניות.

בנוסף לזה יש גם הסברה – שאדרבה: "לך לך מארצך גו" הוא "להנאתך ולטובתך", דוקא
 עי"ז שיוצא לשליחות זו – נעשה "אראך", מתגלה מציאותו האמיתית! וביחד עם זה –
 מקבל מהמשלח (ועל ידו – מהקב"ה) כחות וכלים נעלים וגדולים יותר (גדולים – ממה
 שהי' מקבל באם הי' נשאר במקומו) לקיים שליחותו בעולם, הן כחות שאפשר ליהנות מהם

(1) ולא אמר לו איזה מקום לילך – שזה נסיון בתוך עה"פ). אבל ראה פרש"י (ריש פרשתנו).
 נסיון (תנחומא ישן. נעתק בתורה שלימה פרשתנו

מיד (להנאתך), והן כחות שיתגלו אח"כ במשך הזמן (לטובתך).

הלואי – שהיו מנצלים כדבעי ובפועל כל הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול ("מ'גיסט")!...

אין מה לעשות הכנות, מיד כששייך לזה צריך לצאת מארצך גו', ולהתמסר לעבודת השליחות

ויתרה מזה:

ה' אפשר לחשוב, שאמנם צ"ל הליכה מארצך גו' למלא השליחות בעולם – אבל זה צריך לבוא לאחרי זמן והכנות רבות, עד שיגיע לדרגות נעלות בעבודה וכו'.

ישנה ההוראה ברורה מנשיא דורנו, שבדורנו אין זמן לחכות לכל ההכנות.

– בזמן אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע (ועאכו"כ לפנ"ז) ה' הסדר, שקודם למדו כו"כ שנים בתומכי תמימים, ואח"כ נעשה עובד ומשכיל כו', ואח"כ ה' אדמו"ר נ"ע קורא להכנס אליו ומצוה עליו לנסוע לשליחות להיות רב, מלמד, ראש ישיבה וכיו"ב;

אבל בזמננו נותנים לכאור"א מיד השליחות ד"לך לך מארצך גו', אומרים ברור שאין מה לעשות הכנות, וללכת הליכה מדרגא לדרגות רבות, אלא צ"ל הליכה שלא בערך – מיד כששייך לזה צריך לצאת מארצך גו', ולהתמסר לעבודת השליחות דדורנו זה: להרעיש את העולם ביהדות!

ואדרבה: מכיון שזוהי הליכה שלא בערך – אזי ה"אראך" הוא יותר גדול, כנ"ל בארוכה.

יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה

ויש להוסיף, שאפילו לאחרי שכבר יצאו לשליחות הנ"ל, ופעלו גדולות ונפלאות – צ"ל בזה גופא תמיד "לך לך", הליכה מחיל אל חיל,

הן בנוגע לאלו הפועלים אתם, שצריך לדאוג שתמיד יתעלו למעלה מעלה, והן בנוגע לעצמו (השליח) – שאינו צריך לעצור לאחרי שעשה ופעל, ועד שהמקבל שלו כבר התעלה ממנו וכיו"ב, אלא אפילו לאח"ז צריך לנצל הכשרונות שה' נתן לו בנוגע ליהודים אחרים (וגם בנוגע ליהודי זה – עי"ז שמפתח יותר כשרונותיו, במילא יה' לו עוד מה לתת לשני, או לעזור לשני שיוכל להשפיע עליו)².

[ומזה גם הוראה בנוגע לכינוס השלוחים שיתקיים בעוד כמה שבועות – שנוסף לעצם המעלה דההתאספות יחד ואיש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק³ ומקבלים החלטות טובות וכו', צריכה להיות עיקר ההדגשה – בנוגע לה"שטורעם" בקיום השליחות בפועל

(2) ויש לומר שזהו הלימוד מהסיפור בזהר פרשתנו (3) הפטרת שבת זו (ישעי' מא, ו). (פז, ב). נתבאר בהתוועדות בארוכה.

בעולם ובפועל ממש].

ובכל זה ניתוסף יותר – כשרואים שלאחרי כל הפעולות שכבר עשו, וגם צחצחו את הכפתורים⁴, משיח עדיין לא בא. הרי זו הראי' הכי מוכרחת, שצריך לעשות עוד יותר ועוד יותר*.

וככל שפועלים יותר בשליחות, ועם "שטורעם" יותר גדול – מקבלים יותר כחות (כנ"ל), הן בנוגע לקיום השליחות והן בנוגע לענינים הפרטיים לגמרי, ברכות בבני חיי ומזוני רוחי. (משיחת ש"פ לך לך, י"א מרחשון ה'תשמ"ט – מוגה*)

(4) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט. בפועל ממש תיכף ומיד.

(* מההשלמות לשיחה זו (הנחה - בלתי מוגה): ולכן, יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה, שאז, לא תהי' ברירה למשיח צדקנו, ויהי' מוכרח (כביכול) לבוא

(** הערת המו"ל: שיחה זו הוגהה ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א באידיית ונדפסה בספר השיחות תשמ"ט ח"א ע' 38 ואילך. לפנינו תרגום השיחה ללשון הקודש כפי שנדפס ב'התוועדויות' תשמ"ט ח"א ע' 318 ואילך (התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו).

לערוך את ההכנות בפועל לקניית א"י בשלימותה

[. .] מכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא" (אחכה שיבוא בכל יום) – לפיכך השתוקקו בנ"י בכל הדורות שיקום כבר "לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", ולקנינו של כל עשר הארצות.

ולהוסיף, שענין זה נוגע באופן מיוחד בדורנו זה ובזמננו זה – כמדובר כמה פעמים שכבר "כלו כל הקיצין", וכ"ק מו"ח אדמו"ר הודיע שכבר שבו בתשובה וגם את הכפתורים כבר צחצחו. לפי כל הסימנים הרי שדורנו הוא הדור האחרון לגלות ובמילא הדור הראשון לגאולה. עפ"ז מובן שזהו ענין שהזמן גרמא – לערוך כבר את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", תיכף ומיד ממש, ויקנו את ארץ ישראל בשלמותה – כל עשר הארצות – שהן נחלת עולם של בני"י, ירושה לנו מאבותינו מאז ברית בין הבתרים; החידוש כעת יהי' שיקבלו את ג' הארצות בדרכי נועם ובדרכי שלום, כיון שבאותו הזמן (בימות המשיח) לא יהי' שם כו' מלחמה כו'. אומות העולם ימסרו אותן לבנ"י ברצונם הטוב. (משיחת ש"פ לך לך, י"א מרחשון ה'תשנ"ב – מוגה)

אין להכריח את הקב"ה להביא את הגאולה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בזמננו זה ישנה הדגשה מיוחדת בחשיבות הענין ד"עבדו את ה' בשמחה"¹, כש"החושך

(1) תהלים ק, ב. וראה רמב"ם סוף הל' לולב.